Ч. 168 Субота 29 Липня (10 Серпня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Яке їхало, таке здибало

або

„Діло“ і его фейлетоніст.

Нема що казати, що „Діло“ в послідних часах стало робити Русинам, особливо же народовцям, велику прислугу — але медвежу! Чого не зачіпить, чого не доторкне ся, то все так зручно, так розважно, так розумно, що аж з дива не сходить, як оно так уміє кидати Русинам колоди під ноги! А робить то так систематично, що дійстно приходить ся вірити, що постановило собі не лиш принципіяльно шкодити Русинам взагалї — не кажемо вже народовцям — на кождім кроцї, на кождім поли. Та й має-ж оно щасте до такої роботи! Бо не лиш що само по змозї трудить ся в тім напрямі, але єму ще й помагають его, так само зручні, розважні і правдолюбиві дописувателї (гляди н. пр., дописи з Відня, з Бережанщини, з Станїслава і др.) та его — не знаємо як вже сказати, чи дотепний, чи сатиричний, чи іронїчний фейлетоніст, що написав єму недавно до фейлетону „балаканку“ на темат: „Впливова переємність в поезиях Шевченка“ і підписав ся під нею „Яструн“.

Та ще коли який дописуватель з Провінциї, легенько сказавши, перехопить ся в чім, то можна тогди оправдувати редакцию ґазети, бо годї їй зараз провірити, чи дописуватель написав правду, чи нї; редакция вірить свому дописувателеви, спускає ся на него і головна одвічальність за допись паде на самого дописувателя. Але коли фейлетоніст предкладає редакциї плоди свого дотепу, іронїї, чи сарказму, в котрих доторкає ся чи то предметів науки, чи писателів сучасних або належачих вже до минувшости, особливо же таких, котрі, які би они впрочім і не були яко особи приватні, всетаки мають в письменстві якесь значінє, а тим більше ще, коли навіть дуже велике, епохальне, — то чей обовязком редакциї єсть розважити, чи такі плоди годять ся до публикациї, чи мають они яку цїль, чи кождий їх зрозуміє так, як потреба, чи они що поможуть, або противно, чи незашкодять, коли вже не цїлій суспільности, то хоч би лиш самій ґазетї. Але як згаданий фейлетоніст хоч може знав, що хотів писати, але не знав що написав, так і „Діло“ не знало, що помістило. Вийшло на таке, як у приповідцї: „Яке їхало, таке здибало“.

Не варто би про се може й згадувати, як би не то, що „балаканка“ фейлетоніста „Діла“ дала декому нагоду виставити на посьміховиско поета, котрого не лиш самі народовцї, не лиш всї Русини загалом, але й другі неупереджені народи уважають за ґенія, та як би не то, що се дає нам нагоду поставити новий, наглядний доказ, що то москвофіли суть тими, котрі учать Поляків висьмівати і огидити а відтак і ненавидїти Русинів. Просимо лиш послухати:

Признаємось отверто, що ми не звернули уваги на сю „балаканку“ у фейлетонї „Дїла“. Аж ось читаємо в одній з польских ґазет коротку нотатку під заголовком: „Що пив Шевченко і чим закусував?“ — Там розказано зовсїм поважно яко факт неоспоримий, що Шевченко по кождій чарцї закусував просом, а відтак ставить ся так само зовсїм поважне питанє, який вплив могло робити на нашого поета споживанє проса, і для порівнаня бере ся вплив проса на домашні звірята. При кінци сеї нотатки додає редакция тої ґазети від себе: „Оригінальний сей трактат о впливі проса і горівки на поетичну творчість Шевченка знаходимо у фейлетонї „Дїла“ з 2 с. м.

Беремо „Дїло“ до рук, читаємо і самі своїм очам не віримо. Так єсть. Там стоїть чорне на білім:

„Неструдним дослідникам нашим удало ся тепер ще й викрити на-певняка, що Шевченко після чарки все закушував просом. Уважте панове! просо те він все з собою носив в кишени! Обставина се цїкава і важна заставляє нас дослїдити близше, який вплив міг мати на нашого поета спожив проса. Як звісно, просом мож годувати також домашні звірята, чим они дуже правлять ся і стають вельми ідилічно розположені. Подібно відай впливає поживок проса і на чоловіка. Отож закушуванє просом після чарки і у Шевченка мусїло мати вплив: іменно виробило у него залюбованє ідилїчне і т. д.

Читаємо раз і другий, аж на конець зачинає нам свитати в голові. Фейлетоніст Дїла п. „Яструн“ балакає щось о впливах Мицкевича, Жуковского і т. д. на твори Шевченка. Нам приходить на гадку розправа дра Колесси о впливі Міцкевича на твори Шевченка і аж тепер здогадуємо ся що цїла та „балаканка“ п. Яструна, — то якась нїби то гумористично-іронїчно-саркастична сатира, що то по просту кпини, що п. Яструн вияв ся, але дуже незручно і нещасливо висьмівати тих, що вишукують найменші дрібнички з житя нашого поета і підносять їх до великої ваги. Однакож замість висьміяти тих, котрих хотів, виставив на посьміховиско самого поета, бо ледви чи який сотий з читателїв „Дїла“ єсть на стілько

4)

БІДНИЙ МАРКИЛЬ.

Відзначена нагородою новеля Т. Комбого.

(Переклад з француского).

(Дальше.)

Обі дївки пішли собі сьміючись, коли нараз підняла ся коло Маркиля якась темна тїнь і відозвав ся острий голос: Чого тобі треба, паробче?

— Де ґазда? — спитав Маркиль ще раз.

— Він при роботї; але панна Тереня єсть в челяднї. Ходи зі мною!

Особа, що так говорила, була видко, призвичаєна до точного послуху, бо коли Маркиль не зараз поскорив за нею, то она взяла его за ґузик від полотнянки і тягнула его за собою. Була то велика, худощава жінка, лїт за трийцять, а ступала як би який вояк. Черти еї лиця були переважно острі. Чорне еї волосє було гладко в гору підчесане, а на самім чубку закручене і звязане, як у якого Індиянина. Задля того високе еї чоло і сильно вистаючі виски виглядали ще більше острі та гранчасті. По тім, що она чесала ся не конче собі до лиця, що на широких плечах мала чорну хустку, а на великих ногах ще більші, прості черевики, видко було, що она зовсїм не дбала про то, як їй убирати ся. Альвіна, бо так їй було на імя, не мала часу заглядати до зеркала. Она була старшою дївкою на хуторі в черемшинї і командантом цїлого жіночого батальона! До того ще, від коли еї любчик, що то нїби сватав ся до неї, став їй невірний і забрав ся до Америки, не дбала она нїчого про цїлий сьвіт; від сеї пори й стала она така остра.

Коли она так тягнула Маркиля за собою, споглядав він на ню своїми задумчивими очима так спокійно, як коли-б дивив ся на вивірку на дереві.

— Чо'сь так очи витріщив? Не видів-есь — крикнула она до него. — Чи то так яло ся? Іди туди!

Сказавши то, пхнула она его до малих сїний і отворила широко двері від челяднї.

— Панно Тереню! Ось якийсь паробчак, що хоче з вами поговорити. А коли его спитаєте, кілько у мене волося на голові, то певно вам скаже, бо досить надивив ся на мене.

Молода дївчина обернула ся здивована і змірила Маркиля очима від голови до віг. На хуторі в черемшинї не було межи всїма паробками анї одного, котрий би не знав був і не бояв ся тих великих чорних очий, від котрих чогось аж нїби якісь уроки брали ся. Пренелева Тереня була красна, але студена як камінь; але була й добра, хоч того не показувала по собі. Челяд так само бояла ся еї, як і еї батька, лиш одна Альвіна любила еї.

Коли еї матїр від'умерла, віддав еї батько до монастиря, де еї старанно виховала[1]); вернула звідтам, коли їй було повних шіснайцять лїт, а була більше образована і уміла делікатнїйше обходити ся, як всї дївчата на селї. Але що она була так само практична, як і еї батько, то залишила всї міскі звичаї, що не підходили до еї нового становища. З того, що винесла з монастиря, лишило ся у неї лиш то, що дуже любила цьвіти і книжки. Але хто би був думав, що Тереня на самотнім хуторі, не знають більше нїчого, лиш жалувати ся на свою долю перед місяцем та зірками, той би дуже помиляв ся. Нї, в еї жилах плила здорова, селяньска кров і она чула ся щасливою при домашній роботї, при коровах, курах та голубах.

Але то їй дуже не подобало ся, що на хуторі сходили ся двозначні люди, котрі займали ся пачкарством і приходили поперебирані або нїби то за якимись орудками. Два або й три рази на тиждень збирали ся в еї челяднї молоді паробки, скорі і охотні до всякої пригоди, котрих Феликс Пренель називав своїми „польними кониками“. Розмова вела ся тогди тихо, здавано справу з послїдного походу і укладано пляни до слїдуючого. Відтак заводила ся гра в карти, пиятика, сьмихи і жарти, а забава була нераз така, що молодій

[1]) У Франциї і в Швайцариї віддають богатші селяни свої доньки бодай на рік на вихованє до монастирів або до яких шкіл.

обзнакомлений з літературою, щоби здогадав ся о що п. Яструнови розходить ся, а ледви чи який десятий добачить в єго балаканці кпини, сарказм і іронію. Річ трактує ся майже зовсім серіозно, поважно. П. Яструн згадавши про чарку і просо не минув і Шевченкових вусів та єго кожуха і шапки і так само на свій лад говорить о них. — І то яка шапка? — питає він та відповідає собі: ....така шапура, що нею можна би безпечно накрити голови трох звичайних фейлетоністів....

Шкода, велика шкода, що п. Яструн коли сїдав писати свою „балаканку“ для „Дїла“ не насунув собі якої шапури аж на сам ніс! Був би може не видів писати і не написав таких дурниць, в котрих не видко нї дотепу нї іронії нї сарказму, а хиба лиш треба їх здогадувати ся, а котрі, кождий менше обзнакомлений з дїлом, о котре розходить ся, готов взяти за правду — бо то преці так народовске „Дїло“ подає о народнім поетї, о тім, котрого твори доти деяких народовцїв одушевляли, доки они не стали їздити на „принципіяльнім конику“.

А „Дїло“? Ну, „Дїло“ коли поміщало сю „балаканку“, засадило, видко, величезну шапуру собі на голову аж по саму бороду, бо не виділо, що поміщає. Або хиба оно гадало, що тим зробить велику прислугу нашій літературі, що розширить популярність нашого поета? Чи може мало на оці лиш якісь справи особисті, без котрих у нас публично і приватно не може обійти ся? — Не знаємо; але то знаємо і то кажемо, що оно поміщаючи „балаканку“ п. Яструна, зробило знов Русинам медвежу прислугу, як і богато вже иньших. Слїдячи за ниткою можна було дійти до клубка: звідки взяла ся в польских ґазетах згадана повисше нотатка. Польські журналісти не конче займають ся рускими літературними справами і не дуже звертають на то увагу, що там у фейлетонї „Дїла“ пише якийсь Яструн; але москвофіли читають пильно „Дїло“, бо там знаходять для себе повно материялу до напастий, до шкодженя Русинам, до нищеня їх народного руху. Москвофільский орґан вихопив собі зараз з „балаканки“, що єму було потреба і показав польским ґазетам, і так згадана нотатка дістала ся і до польских ґазет. Показало ся знову, що то правда, що ми недавно написали, а іменно, що то москвофіли учать Поляків висьмівати Русинів і ненавидїти їх.

А що-ж на то „Дїло“? Оно у вчерашнім числї сховало свою відповідь десь далеко в новинках і нїби зпоза плота від'їдає ся на москвофільску „совістность“, нарікає — ну та й лїзе ще дальше в своїй медвежій роботї. Чого тут нарікати на москвофільску „совістность“. Москвофіли скористав по цїлій своїй совісти з того, що подало єму „Дїло“ і єго фейлетоніст. Нехай лїпше „Дїло“ само з повною сьвідомостию служить совістно і поправдї народній справі, а тогди чей не буде їй робити медвежої прислуги.

Перегляд полїтичний.

Послїдний з'їзд монархів і дипльоматів в Ішль все ще не перестає бути предметом живої дискусиї в прасї европейскій, котра в більшій части приписує єму велику вагу, розумієсь на будучність. Особливо двом фактам приписують велику вагу, а то дуже довгим конференциям з королем румуньским і присутности сербского посла Симича. З Білграду доносять, що там розійшла ся навіть чутка в кругах полїтичних, що Сербія має в той сам спосіб приступити до тридержавного союза як Румунія. Король румуньский має ще стрітити ся з баварским князем-реґентом Люїтпольдом.

Посольство абесиньске виїхало вже з Петербурга і везе богаті подарунки від царя для неґуса, єго жінки і ордери та відзнаки для абесиньских достойників; для неґуса: ордер Александра Невского, карабін і шаблю висаджену дорогими каміньми; для королевої пишну срібну тоалєту, диядем, брошу, ковтки і бранзолєту. Подарунками, бачите, єднає ся собі приятелїв.

В Болгариї роздумують тепер дуже над тим, що правда: чи то, що розповів митрополит Климентий вернувши з Росиї, іменно, що Росия дуже прихильна Болгариї і що все піде добре, чи той комунїкат з Петербурга, а котрому Figaro заперечив, іменно, що Росия доти не змінить свого поступованя супротив Болгариї, доки там буде сидїти на престолї узурпатор. Що-до сего комунїкату, то доносить тепер Fremdenblatt, що він не лиш вийшов з росийского мінїстерства справ заграничних, але то само, майже дословно сказав росийский амбасадор в Парижи, ґр. Моренгайм одному болгарскому полїтикови, що не належить до династичної партиї.

Новинки.

Львів дня 9 серпня 1895.

— Кваліфікацийні іспити для учителів народних шкіл перед іспитовою комісиєю у Львові розпічнуть ся дня 23 вересня с. р. Поданя о припущене до сего іспиту треба вносити до дня 10 вересня.

— Огнї. Дня 28 линня вибух о годинї 2-ій по півночи грізний огонь в Городовичах, самбірского повіта. В наслїдок сильного вітру, переніс ся огонь на сусїдні забудованя, знищив до тла 11 домів, стайнї, стодоли, господарскі знаряди, домашну обставу, припаси поживи і т. ин. Шкода виносить 5.255 зр., з котрої було обезпечених 2.650 зр. Причиною пожару був підпал.

— В Вижлова в Скільщинї пишуть нам: Дня 5 с. м. зірвала ся у нас о год. 5 по полудни страшна буря з вітром і градом. Такої бурі ще нїхто тут не памятає. А тревала она більше як годину і наробила страшного спустошеня. Збіжа, кромплї (бараболї), капуста, дуже понищені. Столїтні дерева повиривало з корінєм. В школї повиривало вікна і побило шиби — словом, буря наробила великої шкоди. — Дня 2 с. м. лучила ся тут така нещаслива пригода: Федор Коростовский, що був через чотири неділї хорий на тиф плямистий, чуючись лучше на силах, пішов мити ся до ріки, стратив тут притомність, упав до води і утопив ся.

— З Солотвини пишуть нам: Кождий початок трудний, а моральна підмога має вагу і дає надію на лїпшу будучність. За порадою добрих людий, сего року в січни заложив я крамницю в нашім місточку. В заведеню крамниції дуже менї шкодили деякі тутешні склепарі і то до того степени, що без інтервенциї власти мої заміри не були-б пожаданого успіху принесли. Коли-ж мої противники побачили що тою дорогою, шкодити менї не удасть ся, то взяли ся на спосіб иньший, а іменно такий, щоби шкодити менї конкуренцією через опуст на продажи своїх товарів. І хто знає чи я був би не упав, коли би не моральна по-

---

дївчинї нїяково було єї слухати. Тогди Тереня, скоро лиш могла, ішла до своєї комнати. Але задля роботи годї було так за кождий раз робити, бо треба було робити масло, треба було лагодити огородовину на другий день, а Феликс Пренель не любив того, щоби при таких тайних сходинах служницї заходили до челяднї.

— Ти, то що иншого — говорив він бувало до своєї доньки — ти чей скорше задержиш язик за зубами, та й можеш бути лиш рада з того, коли щасливо удасть ся, бо кождий крайцарик, що єго не возьмуть „зелені паничі“ [2]), буде для тебе на віно.

— Не треба їй нїякого віна! Панну Тереню взяв би не один і без того! — кричали тогди молодці один за другим.

— Не жартуйте! Мовчіть лїпше! Гадаєте, що моя Тереня для вас? — Але старий лис, щоби їх не прогнївати, зараз і додавав: Але подивити ся на ню, та й облизати ся, нїхто вам не боронить; лиш треба знати, куди стежка в горох. — А сам собі при тім думав: На полову воробцїв не ловлять. Коли хотять залицяти ся до Терені, то нехай менї за то дешевше робять. Они будуть мати забаву, а я зарєбок. Як би Тереня щось собі робила з тих хлопців, то було би то менї не на руку, але она як би яка сьвята; готова їх всїх порозганяти своїми строгими, чорними очима!

Бідна Тереня! Нїхто, хиба лиш одна Альбіна здогадувала ся, кілько то здоровля коштує; удавати все таку поважну і холодну, щоби їй не вийшло на зле то окруженє, серед котрого мусїла жити. Вийшла з монастиря в лїтах, в котрих сама ще потребувала якоїсь опіки, але мимо того пізнала, як трудне єї становище яко господинї дому серед таких обставин. Лиш велика обережність і надзвичайна холодність могли ще бути для неї доброю опікою. Так навикла она майже до гордого поведеня і то стало ся поволи єї другою природою, бо она, хоч спершу з трудом, таки силувала ся до того.

Так серед многих трудностий і перепон, о котрих сьвіт не знав нїчого, вела Тереня господарство домашне у свого батька вже через чотири роки. Єї поведенє через цїлий той час нїкого не згіршило і всї говорили, що Пренелева донька найкрасша, найбогатша і найрозумнїйша дївчина в цїлім краю. — Але студена як лїд — додавав кождий.

Коли Альвіна привела Маркиля до челяднї, накривала Тереня як-раз стіл, такий довгий, що сягав від одного кінця челяднї до другого. Якийсь опалений молодий чоловік, присадкуватого росту, стояв коло неї і подавав їй тарелї і склянки із мисника. Єго грубі руки, видко, не були до такої служби, бо здавало ся, що розібє ту посудину на дрібні кусні, скоро лиш доторкне ся єї одним пальцем, хоч она в сїм домі була як найлїпшої якости. Але той молодий чоловічок мав в тій роботї видко велику приятність, бо при сїй нагоді міг дивити ся за кождим рухом Терені. А она була так само спокійна і холодна як завсїгди, навіть і не глянула на свого охотного помічника.

— Ну, що-ж скажеш? — спитала она наконець коли вже не могла діждати ся, щоби Маркиль відозвав ся.

— — Ґазда наймили мене нинї рано, панно Тереню, та я — от і прийшов сюди.

— Наймили? — повторила она здивована. — Та-ж нам тепер нїкого не потреба? Чи тобі то не приснило ся Маркилю Озерне? Де мої тато, Альвіно?

— Перед тим значили сяги, але от вже й ідуть — відповіла Альвіна.

Та й дійстно в сїнях почули ся кроки і за хвильку увійшов Феликс Пренель до челяднї.

— А ти вже тут! — повитав він Маркиля. — Добре! Я люблю таких точних людий! Піди-ко з ним Альвіно та покажи єму наймитску комірчину, нехай там зараз лишить і свій вузлик.

— Красний буде з него наймит для нас — замуркотїла Альвіна виходячи. — Заким він одну скибу з'оре, то в другій вже зерно зійде.

— Що там нового, Левку? — відозвав ся Феликс Пренель до каваліра, що послугував єго донці; — пощастило ся нам сим разом?

— А вже-ж, але сим разом з тяжкою бідою. Чорт їх знає, хто їм зрадив нашу тропу; лазили цїлу віч. Тому й мусїли ми далеко колувати і взяти ся на право а наконець таки й повипрягати, бо не було дороги, лиш стежка, котрою треба було лїзти в гору, як по драбинї. Кавьо лишив ся коло коний, а ми другі взяли кождий по одному кругови сира на плечі. Менї мало що не стала ся пригода, бо ніч була така темна, що хоч очи виколи а я в половині дороги спотикнув ся на якийсь корінь і о волос що не покотив ся в дебру, де ломлять камінь.

— А грім же би тебе тріс! Та-ж то був сир, що важив пів сотнара — та ще й з самої сметани! Був би покришив ся на дрібні кусні!

— А гадаєте, що з мене не було би також дранте? На щастє з зловив ся міцно за галузу! Коли я прийшов до Семена, винюхав він вже, що зелені паничі перейшли всї туди ще заким була північ, та підсїли на нас в ломі. Ми взялись отже в другу сторону і о пятій годині було вже по роботї. Говорить, що хочете Феликсе, але по стосу на одного за ніч, як ся, то не богато. Ви лежите собі у

[2]) Стражники фінансові.

міч тих Добродіїв, котрих імена маю честь тут навести: Передовсїм піддержала мене місцева інтелїґенция так з персоналю судового, нотарияльного, обшару двірского як і взагалї всї инші християньскі люди, котрі мають право зватись людьми інтелїґентними. Крім місцевої інтелїґенциї допомогли і допомагають менї ще й дооколичні сьвященики, як Вп. отець Тадей Левицкий, парох з Маняви, Галиковский з Порогів, Рудницкий з Монастирчан, Качкевич з Раківця і инші. Ті Добродії не лиш що все у мене самі купують, але і своїх парафіян поучають щоб в християньскій крамници все купували. То-жь честь велика і слава Вам мої Добродії, що своїм красним приміром дальше всїм иншим посторонним людем добрий приклад, що даете вірний доказ як чесно і достойно есть підпирати все, що свое християньске. На Вас справджують ся слова Т. Шевченка: „В добрі для народа собі добра шукайте!“ Та й дійстно, коли-б так всї всюди чинили, то праця така принесла би міщаньству і селяньству великі богатства, і честь велику. До крови виссаний лихварами нарід наш підгірский, при номочи таких слави достойних провідників не загине, не пропаде, чей піднесесь — а память благородних діл Ваших, буде записана золотими буквами в серцях щирих і добродушних підгірян — колись богатих, а нинї здертих лихварами і дуже убогих, котрі кличуть до Вас: „Ратуйте, бо пропадемо!“ На закінчене дякую красно всїм Високодостойним Добродіям, котрі були ласкаві морально і материяльно підпомогати мою недавно заложену крамницю, прошу і о дальшу ласкаву поміч, та остаю з глубоким поважанем: *Михайло Себунчак*, купець в Солотвинї.

— **Дугу від місяця**. Дуже рідке явище природи, оглядали мешканцї села Микуличина дня 5 с. м. около $9\frac{1}{2}$ години вечером. Малий дощ вправдї кропив, але по противній сторонї неба можна було бачити місяць в повнім блеску.

— **Многонадійний молодець.** Девятнайцятьлїтний Іцик Фрідберґ з Руднян в Теребовельщинї украв свому батькови 100 зр. і пропав без слїду. Файбіш Фрідберґ, его отець, взявши собі сьвідоцтво з суду і від громади, пустив ся в погоню за сином, а ще більше за пропавшою сотокою. Погоня Файбіша увінчала ся успіхом, бо вчера найшов він сина у Львові в готели під „Тиґром“, але з цїлої сотки лишило ся при Іцку всего 21 зр. Прочі грошї прогуляв в веселім товаристві.

— **Добрий апетит.** В Голоскові, надвірняньского повіта, застрілив дня 4 с. м. один з тамошних жителїв бузька і упік его та з'їв. Селяни огірчені тим поведенем і кажуть, що еслиби щось такого зробив хто инший, а не дотична особа, то дали би ему добру „науку“.

— **Нову церков** з твердого материялу буде громада Репужницї, городеньского повіта. Давна церков в тім селї погоріла 1885 року.

— **Страшна смерть.** Хлопець, котрого передвчера роздавив у Львові валець до шутрованя, а котрого імени не можна було дізнати ся, називав ся Люзер Айхель і був занятий у кошерного різника Поя Ветера при Овочевій улици. Ветер, хоч знав, що стало ся з хлопцем, не зголосив ся по его тіло, бо боявся коштів похорону.

— **Кровава месть.** Франциска Ястшембска, сторожиха дому під ч. 21 при улици сьв. Мартина у Львові, підозріваючи зарібницю Юстину Приступу, що удержує з еї чоловіком любовні зносини, пхнула еї по короткій суперечці минувшої ночи ножем в груди. Скалїчену відставив поліцпянт до ратункової стациї, де еї заосмотрено, а Ястшембску потягнено до одвічальности судової.

— **Гради і бурі.** З Отинії, в товмацкім повіті, пишуть про таке незвичайне явище: Дня 4 с. м. о $6\frac{1}{2}$ годинї вечером в селї Виноградах коло Отинії, коли небо від полудня і всходу було чисте, надійшла поволи від заходу чорна хмара, з котрої при цїлком тихім воздусї став падати град величини голубячих а навіть курячих яєць. Град падав около чверть гонини, спершу рідкий, відтак чим раз густїйший, але без блискавиць і громів. Коли подув вітер і стало гриміти, перестав град падати, небо затягнуло ся хмарами і полив ся зливний дощ. Град ушкодив сади, мягку ярину і трохи кукурузу та овес, все проче якби чудом уцїліло. Нарід дивує ся, що такий великий град, так мало зробив шкоди. — З Ходорівщини пишуть, що дня 5 с. м. около 3-ої годинн з полудня надійшла туча від полудня. Буря завалила в Ходорові два будинки, паркан коло церкви і окописка, поломила богато дерев і наробила взагалї в полученю з градом і зливою великої шкоди по полях і огородах. На фільварку Березках убив грім три штуки рогатої худоби, а в Дублянах запалив дві хати. В Дулибах і Рusятичах знищив град всьо, що було на поли. Около 6-ої годени вечером перетягнула друга подібна хмара від всходу, а по 8-ій годині треба від заходу, захопила Ходорів крилом і пішла на північ.

— **Отсе нагорода!** Один подорожний їдучи зелїзницею, згубив в дорозї між Краковом а Львовом 50 тисяч зр. та з розпуки мало не одурів. Грошї сї найшов один з кондукторів їдучих сим поїздом, на земли перед возом, а віддаючи їх властителеви, дістав знахідного — ....20 крейцарів!...

— **Хитрий....** Один кравець париский ужив дуже доброго способу, щоби пізнати клїєнтів, котрі не можуть платити. Оголосив він в часописях, що дуже богата, красна панночка хоче віддати ся, однак просить о присланє фотоґрафії і означене висоти довгів. Розуміє ся — листів з фотоґрафіями і довгами наспіла тьма-тьменна, а хитрий кравець знає тепер добре: котрому паничеви скредитувати, а котрому ні....

— **Замах анархістичний.** Товариство гірниче в Аніш обходило сими днями торжественно 50-лїтний ювилей служби свого директора інжинера Вілемена. В хвили, коли з костела в Оберхіркурт виходила громада інжинерів і акционерів з ювилатом на передї, стрілив анархіст 26 лїтний Климентий Декур пять разів до ювилата з револьвера і ранив его в голову і в руку. Анархіст мав в другій руцї бомбу, котру хотів кинути і тим улекшити собі утечу. Однак бомба вибухла скорше, заки анархіст міг виконати свій намір, і висадила его самого на два метри у воздух, а коли упав на землю, був уже збезображеною масою. Случайно був при сїй пригодї батько анархіста, а наблизивши ся до трупа сина, копнув его ногою і закликав: „Пужденна каналїо!“ Причиною замаху мала бути лична месть за те, що директор Вілемен свого часу відправив був Декура зі служби. Директор Вілемен імовірно виздоровіє.

— **Добрий приклад**, як не повинні люди робити, дав топорівский двірник (війт) на Буковинї. Дня 25 липня приїхав на торг до Садаґури. Що він там купував чи продавав, не знаємо, але як ми его бачили, то переконали ся, що найбільше мусїв купувати горівки. Він твердшої голови, витримував пітятику, але жінка его пяна впала на сходи в коршмі і заснула. Чоловік пробував здіймити еї, та не міг дати ради. Тілько жиди мали потїху з того та сьміяли ся. Найшов двірник якогось знакомого і оба разом занесли двірничку в коршму та поклали під лаву спати, бо з лави впала би. Відтак став двірник шукати свого воза, та забув, де подів его. Найшовши, приїхав під коршму, забрав пяну жінку і поїхав домів. Люди, що на то дивили ся, тілько головами кивали та встидали ся за такого двірника.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних** оповіщує: В урядовій „Газетї львівскій“ оголошено оферту на доставу деревляного материялу, котрий ц. к. Дирекция руху у Львові в роцї 1896 буде потребувати. Дотичні оферти на припасаних формулярах можна внести найпізнїйше до 12-ої годины в полудне дня 10-го вересня с. р. до ц. к. Дирекциї руху у Львові.

Галицко угорский рух спільний. З днем 1 серпня 1895 увійде в житє додаток I. до цін единичних, важних від 1 вересня 1894, котрим новий шлях сполучаючий Галичину з Угорщиною через Воробянку (Körösmező) буде влучений до спільного руху.

Телеграми.

Ровередо 9 серпня. Приїхав тут ґен. Баратієрі, а его повитали віцебурмістр і кількох приятелїв.

Сидней 9 серпня. Анґлийский корабель, що плив звідси до Гонґ-конґ розбив ся і весь его набор затопив ся. Часть пасажирів і залоги уратовано.

Льондон 9 серпня. В кількох сторонах Хіни повторила ся знову різня Християн. Правительство хіньске обіцяло виступити з цїлою енерґією против виновників.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

теплій постелї, накриті з головою, а наш брат набавить ся калїцтва на старість!

— На старість? — відозвав ся Феликс Пренель і усьміхнув ся. — Нема чого журити ся! Пачкар не постаріє ся так, щоби аж внуків діждав ся!

— Тому й бере мене велика охота, кинути до чорта всю ту роботу — сказав молодий чоловік і приступив ся до старого; чорні очи засьвітили ся а цїла его сильна стать набрала грізної постави.

— Та не верещи так, синоньку — відозвав ся Феликс спокійним голосом, відсуваючи свій ослін на трох ногах. — Правда, що ми з собою не звінчали ся? Отже добре, іди-ж та сади собі капусту, коли тобі того забагає ся. При найблизшій забаві, коли почуєш, то ще прибіжиш і будеш просити ся, щоби я тебе приймив.

— Просити ся, у вас? — спитав молодий чоловік гордо. — Не знаю кого з нас двох кому більше потреба, дядьку Пренеле!

— Та й я не знаю. От іди на двір та закури собі люльку на сьвіжім воздусї, то й отверезиш ся. Коли буде юшка на столї, то закличу тебе. А не гадай, що я тебе за двері випихаю — додав він поклепавши парубчака таки добре по плечи, що у него значило щирість — хочу лиш кілька слів поговорити з Теренею.

Левко Тонин не кажучи й слова обернув ся і вийшов.

— Готов ще нам зробити якого збитка — відозвав ся Феликс Пренель і задуманий став дивити ся на огонь. — Треба, щоби ти, Тереню, то якось направила. Він найзручнїйший з цїлої ватаги, хлопчиско, що анї крихти не боїть ся. Без него всї другі й торби січки не варті! Що він робив тепер тут коло тебе в челяднм?

— Менї видить ся, що він крутить ся коло мене — відповіла Тереня спокійно, здоймаючи покришку з горшка з юшкою.

— Красно. Відозви-ж ся до него миленько при обідї, а все буде добре.

— На то не спускайтесь, тату.

— То добре, що з тебе така розумна дївчина, але не треба зновзабогато. Я гадаю, що ти надумаєш ся.

Тереня поставила на стіл велику миску з юшкою, а відтак обернула ся до батька і спитала: „На що вам того паробчака, що перед тим прийшов?“

— Я ще й сам не знаю — відповів він байдужно. — Заставить ся его робити, що буде потреба.

Тереня усьміхнула ся, але не з веселости.

— Та я вже розумію! — сказала она. — Ви маєте з ним свої пляни.

— Яка ти розумна, Тереню! Ну, ти вже така по менї. Але чи я Маркиля заставлю замітати стайню, чи до иншої роботи, то для тебе все одно, то не твоє дїло.

— Відправте его — просила молода дївчина. — Я не знаю, длячого ви собі як-раз его вишукали. Я вам не втиркаю ся до того, коли ви сьмілих хлопців виставляєте на небезпечність, бо они уміють показати зуби, а до того ще й люблять таке житє. Але Маркиль за невинний до того, а відтак же й знаєте, що то гріх наводити на зле дурнуватих і дїтий.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.